

РЕШЕНИЕ

№ 39253

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9879** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката (ЗЕ).
Образувано е по жалба на И. С. К. от [населено място], [улица], подадена чрез адв. Е. Х., срещу Решение № Ж-761 от 13.08.2025 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията). С т. 1 от решението на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на Комисията за енергийно и водно регулиране и на нейната администрация е прекратено поради липса на компетентност производството, образувано по жалба с вх. № В-11ИН-00-264 от 11.06.2025 г. срещу „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – Б.. С т. 2 и т. 3 е разпоредено копия от решението и административната преписка да се изпратят съответно на Общински съвет – Г. Д. и на кмета на общината за действия по компетентност. С уточнителна молба от 10.10.2025 г. жалбоподателят изрично е заявил, че оспорва решението в неговата цялост.
Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно, тъй като спорът е между потребител и ВиК оператор и е свързан с достъпността на водоснабдителната услуга, поради което попада в предметния обхват на чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ, чл. 1 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ) и чл. 142, ал. 1, т. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3/2013 г.). Поддържа, че КЕВР е била длъжна да извърши цялостна проверка, да събере всички необходими доказателства по чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3/2013 г. и да се произнесе дали жалбата му срещу ВиК оператора е основателна или неоснователна по реда на чл. 147 от същата наредба, а не да прекратява производството поради липса на компетентност. Позовава се на съдебна практика.
По съществото на спора жалбоподателят сочи, че е собственик на поземлен имот с

идентификатор 17395.51.6 в местност „Бербат Хендек“, [населено място], през който преминава довеждащ водопровод ЕТ Ф., а в съседство е разположен и довеждащ водопровод РЕ D.. Според него наличието на тези два водопровода и на две открити партии за съседни имоти доказва техническа възможност за присъединяване и прави отказа на оператора неравнопоставен. Поддържа, че с подаденото на 04.10.2024 г. заявление е поискал предварителни данни с цел присъединяване, а писмата на оператора от 18.10.2024 г. и 05.02.2025 г. представляват отказ за предоставяне на ВиК услуга. Счита, че може да бъде осигурено условно присъединяване при ограничение до 1 куб. м вода на денонощие и че преминаването на водопровод през имота му поражда задължение за оператора да преговаря за сервитут и право на прокарване. Твърди също, че предвиденият в проекта за подробен устройствен план – план за застрояване (ПУП–ПЗ) собствен водоизточник и изгребна яма не освобождават оператора от задължението да разгледа искане за присъединяване.

В съдебното заседание и в представената писмена защита жалбоподателят поддържа, че участието на общински органи в устройствените процедури не дерогира контролната компетентност на КЕВР спрямо ВиК оператора и че изпращането на преписката до тези органи не замества дължимото произнасяне по чл. 147 от Наредба № 3/2013 г.

Прави искане за отмяна на оспорения акт и присъждане на разносните по представения списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във връзка с чл. 144 АПК.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране, чрез главен юрисконсулт Н. И., оспорва жалбата. Поддържа, че решението е прието от компетентния състав на Комисията при необходимите кворум и мнозинство, в писмена форма и след проверка по чл. 144 от Наредба № 3/2013 г. Излага, че жалбата, подадена пряко до КЕВР, е била изпратена на ВиК оператора, от който са изискани преписката и подробно становище, и че са обсъдени заявленията на жалбоподателя, отговорите на оператора, кадастралните данни, съществуващата инфраструктура и проектът за ПУП–ПЗ. Сочи, че имотът е земеделска територия с начин на трайно ползване „лозе“ и пред него няма разпределителна водопроводна и канализационна мрежа. През имота преминава довеждащ водопровод ЕТ Ф. за [населено място], а довеждащ водопровод РЕ D. е разположен в съседен имот. По данните на оператора двата водопровода нямат свободен капацитет за нови потребители извън урбанизираната територия. Водопроводът ЕТ Ф. е изграден преди повече от 50 години, от водовземно съоръжение „Бараката“ се снабдяват седем населени места, а от допълнителния водоизточник „Т.“ – дванадесет населени места в три общини, като в периоди на маловодие е налице недостиг за високата зона на [населено място]. Позовава се на чл. 20, чл. 22 и чл. 14а от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (Наредба № 4/2004 г.) и поддържа, че самото наличие на довеждащ водопровод не създава безусловно право на присъединяване. Изтъква и че проектът за ПУП–ПЗ предвижда сондажен кладенец и изгребна яма, а не присъединяване към мрежите на оператора. КЕВР приема, че не може чрез производството по чл. 22 ЗЕ да създаде технически капацитет, да одобри или измени устройствен план и ВиК схема или да разпреди изграждане на нова техническа инфраструктура. Според ответника ВАС с Определение № 6373 от 10.06.2026 г. по адм. д. № 5530/2026 г. е приел, че въпреки неточното позоваване на чл. 41, ал. 4, т. 1 от вътрешния правилник Комисията е изложила съображения и по неоснователността на жалбата, поради което съдът следва да провери акта по същество.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Заинтересованата страна – „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – Б., не изразява становище

по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните, прецени поотделно и в съвкупност приетите доказателства и извърши служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК съобразно чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата срещу т. 1 от Решение № Ж-761/13.08.2025 г. е допустима. Подадена е в срока по чл. 13, ал. 9 ЗЕ от адресата на неблагоприятното произнасяне, който има правен интерес от оспорването, и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Жалбата срещу т. 2 и т. 3 от решението е процесуално недопустима. Съгласно чл. 21, ал. 1 АПК индивидуален административен акт е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации.

С т. 2 от Решение № Ж-761/13.08.2025 г. КЕВР е разпоредила копие от решението, ведно с копие от преписката, да се изпрати на Общински съвет – Г. Д. за предприемане на действия по компетентност в качеството му на орган по чл. 10в, ал. 1 от Закона за водите и във връзка с правомощията му по Закона за устройство на територията и Закона за местното самоуправление и местната администрация. С т. 3 е разпоредено копие от решението и преписката да се изпрати на кмета на [община] за действия в неговия кръг от правомощия.

Разпореденията по т. 2 и т. 3 имат единствено уведомителен и организационен характер. С тях не се разрешава заявено от К. искане, не се създават негови права или задължения и не се ограничава съществуващо негово право. Изпращането на преписката не обвързва Общински съвет – Г. Д. или кмета на общината с определен резултат, не замества упражняването на предоставените им със закон правомощия и не поражда непосредствена промяна в правната сфера на жалбоподателя. Евентуален бъдещ акт или отказ на съответния общински орган подлежи на самостоятелна преценка и защита по приложимия за него ред.

Обстоятелството, че тези разпоредения са включени в диспозитива на решението на КЕВР, не им придава самостоятелно властническо действие. Те представляват действия по служебното изпращане на документи до други органи и не притежават белезите на индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 АПК. Поради това не подлежат на съдебно оспорване по реда на чл. 145 и сл. АПК. Жалбата срещу т. 2 и т. 3 следва да бъде оставена без разглеждане на основание чл. 159, т. 1 АПК, а производството по делото – прекратено в тази част.

Разгледана по същество в допустимата част срещу т. 1, жалбата е неоснователна.

За да се произнесе, съдът установи от фактическа страна следното:

С нотариален акт № 83, том I, рег. № 1518, дело № 80/2024 г. от 23.04.2024 г. И. С. К. е придобил собствеността върху поземлен имот с идентификатор 17395.51.6 в местност „Бербат Хендек“, [населено място]. От скица № 15-496815-16.05.2024 г. на Службата по геодезия, картография и кадастър – Б. се установява, че имотът е с площ 1 402 кв. м, трайно предназначение на територията „земяделска“, начин на трайно ползване „лозе“ и без нанесени сгради.

На 04.10.2024 г. К. е подал до „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – Б. заявление с вх. № ТО-01-558, озаглавено „Предварителни данни за налични ВиК мрежи до имот/П. във връзка с изготвяне на устройствен план“. В заявлението е избран видът услуга за изготвяне на устройствен план и са приложени кадастрална скица и документ за собственост.

С писмо изх. № ТО-01-598 от 18.10.2024 г. операторът е предоставил данни за съществуващите ВиК мрежи. Посочено е, че участък от довеждащ водопровод ЕТ Ф. за [населено място] преминава през имота, но според оператора няма капацитет за включване на допълнителни

потребители – собственици на имоти извън строителните граници на урбанизираните територии. Като най-близък разпределителен водопровод е посочен РЕ D. по [улица], на около 400 м южно от имота, а като най-близка канализационна мрежа – РЕ D. по същата улица. За участъка на довеждащия водопровод в имота е отбелязана необходимост от ервитут по 3 м, мерено от оста му. Операторът е заявил, че не поема ангажимент за изграждане на ВиК мрежи до имота и че евентуално разширение на канализационната мрежа следва да бъде инициирано от [община]. В края на писмото изрично е записано, че предоставените данни не са изходни данни за проектиране на сградни ВиК отклонения по чл. 13 и чл. 24 от Наредба № 4/2004 г.

По данни, изложени впоследствие от оператора, с писмо изх. № ТО-01-675 от 26.11.2024 г. е посочен и довеждащ водопровод РЕ D. за [населено място], разположен в поземлен имот с идентификатор 17395.51.101 – селскостопански път, който граничи със северната граница на имота на жалбоподателя.

На 10.01.2025 г. К. е подал заявление с вх. № ТО-05-22 за разглеждане и съгласуване на проект, като е отбелязана услугата за ПУП. Представеният проект е за ПУП–ПЗ за промяна предназначението на земеделския имот от „лозе“ за „жилищно строителство“.

С писмо изх. № ТО-05-80 от 05.02.2025 г. операторът е отговорил, че няма отношение към съгласуването на ВиК схемата към този проект, тъй като схемата не предвижда присъединяване към експлоатираните от него ВиК мрежи. По нея за битово водоснабдяване е предвиден собствен водоизточник – сондажен кладенец, битовите отпадъчни води ще се отвеждат във водоплътна изгребна яма в имота, а дъждовните води ще се оттичат свободно по терена.

На 11.06.2025 г. К. е подал пряко до КЕВР жалба с вх. № В-11ИН-00-264. В нея е определил писмата на оператора като отказ за предоставяне на ВиК услуга и е поискал Комисията да даде задължителни указания на дружеството да преразгледа отказа за присъединяване, да осигури условно присъединяване с ограничение до 1 куб. м вода на денонощие, да започне процедура по съгласуване на ВиК проект за присъединяване и да изготви и предложи договор за сервитут и право на прокарване. Към жалбата са приложени нотариалният акт, кадастралната скица, заявлението от 04.10.2024 г., писмото от 18.10.2024 г., заявлението от 10.01.2025 г. и писмото от 05.02.2025 г.

Тъй като жалбата не е била подадена чрез ВиК оператора, с писмо изх. № В-11ИН-00-264 от 19.06.2025 г. КЕВР я е изпратила на дружеството за проверка и становище. На 30.06.2025 г. в Комисията е постъпил отговорът на оператора, изпратен и до К.. В него дружеството е заявило, че предоставянето на предварителни данни не представлява одобряване или отказ за присъединяване и че тези данни не са изходни данни по чл. 13 и чл. 24 от Наредба № 4/2004 г. Посочило е, че до имота няма разпределителна водопроводна и канализационна мрежа; през имота преминава довеждащият водопровод ЕТ Ф., а в съседния селскостопански път – довеждащият водопровод РЕ D., и двата за [населено място].

Операторът е изложил, че водопроводът ЕТ Ф. е изграден преди повече от 50 години и снабдява [населено място] от водовземно съоръжение „Бараката“, от което се водоснабдяват общо седем населени места в [община]. Допълнителното водоснабдяване от водовземно съоръжение „Т.“ обслужва дванадесет населени места в общините Г. Д., Г. и Х., като водните количества са променливи по сезони и години. Данните на дружеството са, че при маловодие има недостиг на вода за питейно-битови нужди във високата зона на [населено място] и че общината изгражда нов довеждащ водопровод. Въз основа на тези обстоятелства операторът е изразил становище, че водоизточниците и системата не позволяват присъединяване на нови имоти извън урбанизираната територия.

В същия отговор дружеството е посочило, че двете партии за имоти в местност „Бербат Хендек“

са открити преди влизането в сила на Наредба № 4/2004 г., че проектът за ПУП–ПЗ е внесен от самия собственик с решение за собствен водоизточник и изгревна яма, че операторът не е давал указания за това техническо решение; и че след подаване на заявление от собственика за присъединяване към ВиК мрежите на [населено място] ще бъдат издадени изходни данни и условия за присъединяване, необходими за проектирането.

След приключване на проверката е изготвен доклад с вх. № В-Дк-165 от 11.08.2025 г. с проект на решение. От извлечението от протокол № 242 от 13.08.2025 г. се установява, че жалбата е разгледана в закрито заседание от състава на КЕВР „Водоснабдяване и канализация“ и решението е прието с три гласа „за“, два от които на членове със стаж във ВиК сектора.

С Решение № Ж-761 от 13.08.2025 г. КЕВР е приела, че спорът е свързан с достъпността на водоснабдителната услуга и е разгледала събраните данни за имота, двата довеждащи водопровода, твърдения им капацитет, предвижданията на ПУП–ПЗ, сервитута и липсата на заявление за изходни данни и условия за присъединяване. В правните си съображения Комисията е обсъдила чл. 22 ЗЕ, ЗРВКУ, ЗУТ и чл. 22 от Наредба № 4/2004 г. и е заключила, че не е компетентна да контролира действията, предхождащи фактическото присъединяване, които са възложени на органи по ЗУТ. В т. 1 от диспозитива на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация е прекратено производството поради липса на компетентност. С т. 2 и т. 3 копия от решението и преписката са изпратени на Общински съвет – Г. Д. и на кмета на общината.

Решението е оспорено пред Административен съд – София-град с жалба, постъпила чрез КЕВР на 02.09.2025 г. С молба от 10.10.2025 г., подадена в изпълнение на дадени от съда указания, К. е уточнил, че оспорва решението в неговата цялост. При първоначалното разглеждане на делото са приети административната преписка и Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – Б., одобрени с Решение № ОУ-09 от 11.08.2014 г. на КЕВР. Съгласно чл. 7, т. 15 от Общите условия операторът присъединява нови потребители съобразно ЗУТ и подзаконовите актове по прилагането му след заплащане на утвърдените цени, а чл. 58 предвижда приемане, регистриране, проверка и отговор на заявленията и жалбите и възможност за последващо сезиране на КЕВР.

С Определение № 5831 от 12.02.2026 г. първоначалният съдебен състав е отменил т. 1 от решението и е върнал преписката на Комисията, като е приложил реда по чл. 197–201 АПК. След произнасяне по допустимостта на частната жалба с Определение № 4929 от 07.05.2026 г. по адм. д. № 3593/2026 г. ВАС, с Определение № 6373 от 10.06.2026 г. по адм. д. № 5530/2026 г., е обезсилил Определение № 5831/12.02.2026 г. и е върнал делото за продължаване на съдопроизводствените действия. ВАС е приел, че спорът се разглежда по чл. 145–178 АПК, че КЕВР е компетентна по чл. 22 ЗЕ, че вътрешният правилник не може да отрече предоставена със закон компетентност, но и че решението съдържа съображения по съществото на спора, поради което прекратителният диспозитив следва да бъде подложен на съдебен контрол като произнасяне по основателността на жалбата съобразно чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3/2013 г.

След връщането на делото и отвод на първоначалния съдия делото е разпределено на 17-и състав. В съдебното заседание на 14.09.2026 г. страните не са направили нови доказателствени искания, всички доказателства от първоначалното разглеждане са приети и е даден ход по същество. В предоставения срок са постъпили писмени защиты от жалбоподателя и от КЕВР, чиито доводи са изложени по-горе.

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Решение № Ж-761/13.08.2025 г. е издадено от Комисията за енергийно и водно регулиране –

независим специализиран държавен орган по чл. 10, ал. 1 ЗЕ. Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ и чл. 142, ал. 1, т. 1 от Наредба № 3/2013 г. КЕВР разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори, свързани с предмета на регулиране по ЗРВКУ. Достъпността до водоснабдителна услуга и изпълнението на нормативните задължения на оператора при присъединяване са част от този предмет. Поради това Комисията е материално и териториално компетентна да разреши спора между К. и „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – Б.. Решението е прието от надлежния специализиран състав при изискуемите кворум и мнозинство. Не е налице порок по чл. 146, т. 1 АПК.

Този извод следва както от закона, така и от задължителните за настоящия състав указания в Определение № 6373/10.06.2026 г. по адм. д. № 5530/2026 г. на ВАС.

Актът е в писмена форма, съдържа наименование на органа, адресат, фактическа хронология, данните от становището на оператора, обсъдената нормативна уредба и разпоредителна част. Налице е несъответствие между част от мотивите, в които спорът е разгледан по същество, и посоченото в т. 1 правно основание за прекратяване поради липса на компетентност. Това несъответствие е порок на правната квалификация, но в конкретния случай не препятства установяването на действителната воля на Комисията и не е ограничило правото на защита. Жалбоподателят е разбрал и е оспорил както тезата за компетентността, така и фактическите изводи за устройственото положение и техническата възможност за присъединяване.

Задължителното Определение № 6373/10.06.2026 г. разрешава именно въпроса за характера на акта: ВАС приема, че неправилното позоваване на вътрешния правилник не препятства съдебния контрол по същество, защото КЕВР е изложила съображения за неоснователност на жалбата и прекратява преписката и когато жалбата е неоснователна по чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3/2013 г. При тази задължителна квалификация неточното правно основание не обуславя отмяна само по себе си. Не е налице нарушение на формата по чл. 146, т. 2 АПК, което да прави акта неразбираем или да е довело до невъзможност за защита.

Не е допуснато и съществено нарушение на административнопроизводствените правила по чл. 146, т. 3 АПК. Тъй като жалбата е подадена пряко до КЕВР, Комисията правилно я е изпратила на оператора по чл. 143, ал. 4 от Наредба № 3/2013 г. и е получила неговото становище и преписката. Събрани са документите, на които самият жалбоподател основава искането си, кадастралните данни, проектът за ПУП–ПЗ, информацията за характера и разположението на мрежите, данните за съществуващите партии и обясненията за водоизточниците. Изготвени са доклад и проект на решение и актът е приет в закрито заседание по реда на чл. 145 от наредбата.

Съдът не възприема като окончателно доказан факта, че двата довеждащи водопровода нямат никакъв свободен капацитет. По преписката са изложени конкретни сведения за възрастта и предназначението на водопровода ЕТ Ф., броя на снабдяваните населени места, сезонната променливост на водоизточника „Т.“, недостига във високата зона на [населено място] и строителството на нов водопровод. Тези сведения обясняват становището на оператора, но не са придружени от съответното техническо изследване, което да позволи категоричен извод за конкретно заявено количество вода. Този доказателствен дефицит обаче не е съществен за разрешаването на настоящия спор, защото липсва надлежно започнала процедура, в която операторът е бил длъжен да проучи капацитета за конкретно заявени параметри.

Съгласно чл. 12, ал. 2 от Наредба № 4/2004 г. присъединяването към водоснабдителната мрежа е последователен процес, който започва с проучване от оператора и изготвяне на становище с изходни данни и условия за присъединяване по реда на чл. 13. Член 13, ал. 1 изисква писмено заявление за получаване на изходни данни и условия за присъединяване. Заявлението следва да съдържа данните по ал. 3, сред които точен идентификатор и действащ ПУП, информация за

съществуващите и планираните сгради, предназначението на водоползването, прогнозни оразмерителни водни количества и напор, очакван период за инвестиционния проект и предложение за срок на присъединяване. Едва след получаването му операторът извършва в 14-дневен срок проучване и предоставя данните и условията по чл. 13, ал. 5, включително начин и място на присъединяване и срок.

Нито заявлението с вх. № ТО-01-558/04.10.2024 г., нито заявлението с вх. № ТО-05-22/10.01.2025 г. са заявления по чл. 13 от Наредба № 4/2004 г. Първото е по различна административна услуга – предоставяне на предварителни данни за налични мрежи за изготвяне на устройствен план. Самият формуляр и отговорът изрично разграничават тези данни от изходните данни и условията за проектиране на отклонение. Второто заявление е за разглеждане и съгласуване на представен от възложителя проект за ПУП–ПЗ, чиято ВиК схема не предвижда присъединяване към мрежите на оператора. В нито един от документите не са заявени по нормативно установения ред проектните водни количества и напор, предназначението на потреблението и останалите параметри, по които операторът следва да извърши проучването.

Затова писмо изх. № ТО-01-598/18.10.2024 г. не е отказ по чл. 14а от Наредба № 4/2004 г. То изпълнява поисканата услуга, като дава информация за съществуващите мрежи и предупреждава, че не представлява изходни данни за присъединяване. Писмо изх. № ТО-05-80/05.02.2025 г. също не е отказ по чл. 14а, а становище по внесената за съгласуване ВиК схема, според която имотът ще се снабдява от собствен водоизточник. Разпоредбата на чл. 14а допуска отказ „по подадено заявление по чл. 13“ и при невъзможност да се осигури заявеното водно количество без нарушение на правилното функциониране на системата или при липса на проводи за пряко присъединяване. В случая липсват както такова заявление, така и произнасяне на оператора по него.

Искането за ограничение до 1 куб. м на денонощие е формулирано за първи път в жалбата до КЕВР. То не може да замести заявлението по чл. 13, защото е отправено до контролния орган след приключване на отношенията по двете различни услуги и не съдържа всички нормативно необходими проектни данни. КЕВР не може вместо заявителя да започне първичната процедура пред оператора, нито вместо оператора да извърши техническото проучване за конкретни параметри. Поради това не е необходимо и назначаването на съдебно-техническа експертиза. Такава експертиза би изследвала хипотетична възможност за бъдещо присъединяване и би заместила непроведената процедура по чл. 13, вместо да провери факт, относим към законосъобразността на вече постановен отказ.

Отсъствието на редовно заявление не прави жалбата до КЕВР недопустима – Комисията е била длъжна да я разгледа, както правилно приема ВАС. То обаче е решаващо за основателността ѝ. Без искане по чл. 13 не е възникнало задължение за оператора да проучи конкретно заявено водно количество, да издаде изходни данни и условия или да постанови отказ по чл. 14а. Следователно КЕВР не е могла да установи нарушение, което да отстрани със задължителни указания по чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/2013 г. Правилният резултат е прекратяване на преписката по чл. 147, ал. 1 поради неоснователност на жалбата.

Доводът за двата довеждащи водопровода не променя този извод. Член 22, ал. 1 от Наредба № 4/2004 г. предвижда, че при доказани възможности на водоизточника и на водоснабдителната система към довеждащи водопроводи могат да се включат допълнителни потребители – собственици на имоти извън строителните граници на урбанизираните територии. Формулировката не създава безусловно право на включване само поради физическата близост на провод. Възможността следва да бъде доказана за конкретното инвестиционно намерение и заявени количества в проучването по чл. 13, а присъединяването по ал. 2 следва да съответства на

ВиК схемите на одобрения ПУП.

Неоснователно е и позоваването на две съседни партии. По неоспорените данни на оператора те са открити преди влизането в сила на Наредба № 4/2004 г. Не са представени доказателства за момента, правното основание, техническите параметри и действащите устройствени решения при присъединяването им, които да установят еднакви фактически и правни положения. Принципът на равнопоставеност изисква еднакво прилагане на действащия закон към съпоставими случаи, но не създава право ново присъединяване да бъде извършено по отменен или неприложим ред и без изискуемата процедура.

Предвижданията на проекта за ПУП–ПЗ също не доказват отказ на оператора. Те са част от представения от самия възложител проект и към момента предвиждат собствен сондажен кладенец и изгребна яма. Писмото на оператора от 05.02.2025 г. констатира това съдържание и не препятства възложителя да развие друго законосъобразно устройствено решение и да подаде заявление по чл. 13. Точно обратното – в становището си до КЕВР операторът изрично е заявил, че след подаване на заявление за присъединяване ще издаде изходни данни и условия.

Преминаването на довеждащия водопровод ЕТ Ф. през имота и свързаното с него ограничение за застрояване са относими към вещноправния и устройствения режим на съоръжението, но не пораждаат насрещно безусловно право за присъединяване. Учредяването, обезщетяването и упражняването на сервитутите за ВиК проводи извън населени места са уредени в ЗУТ и специалната наредба по чл. 83а ЗУТ. В производството по чл. 22 ЗЕ КЕВР може да контролира нормативните задължения на оператора при предоставяне на услугата, но не може без установените в закона предпоставки да учреди вещно право, да определи обезщетение или да задължи страните да сключат договор със съдържание, което не произтича от проведена процедура по присъединяване.

Неоснователно е възражението, че изпращането на преписката до общинските органи освобождава КЕВР от произнасяне. КЕВР действително е компетентна по спора с оператора и не може да прехвърли тази компетентност. Паралелно с това обаче общинските органи имат самостоятелни правомощия по ЗУТ и Закона за местното самоуправление и местната администрация относно устройствените планове и развитието на публичната техническа инфраструктура. Изпращането за сведение и действия в техния кръг от правомощия не замества контрола на КЕВР, но и не опорочава произнасянето по т. 1. Съдът разглежда т. 1 по същество именно в изпълнение на задължителните указания на ВАС.

Така обсъдени, всички възражения на жалбоподателя установяват интерес от бъдещо присъединяване, но не и неизпълнено към момента нормативно задължение на ВиК оператора. Настоящото решение не установява със сила на пресъдено нещо липса на капацитет и не препятства К. да подаде редовно заявление по чл. 13 от Наредба № 4/2004 г. с конкретните параметри на инвестиционното намерение. При такова заявление операторът е длъжен да извърши проучването и да се произнесе с изходни данни и условия или с мотивиран отказ по чл. 14а, който подлежи на контрол по установения ред.

Крайният резултат по т. 1 на Решение № Ж-761/13.08.2025 г. съответства на материалния закон. Макар КЕВР неправилно да е отрекла компетентността си и да е посочила чл. 41, ал. 4, т. 1 от вътрешния правилник, от установените от самата нея факти – вида на двете заявления, съдържанието на отговорите и липсата на заявление по чл. 13 – следва, че жалбата срещу оператора е неоснователна и преписката подлежи на прекратяване по чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3/2013 г. Правната квалификация е дейност на органа и съда, а неправилно посоченото основание не налага отмяна, когато фактическите основания са установени, страната се е защитила по тях и резултатът е предвиден в приложимата норма. Поради това не е налице отменително основание

по чл. 146, т. 4 АПК.

Решението съответства и на целта на закона по смисъла на чл. 146, т. 5 АПК. Регулаторният контрол по чл. 22 ЗЕ защитава достъпността и качеството на ВиК услугите, като осигурява спазване на нормативно установения ред от оператора. Тази цел не изисква присъединяване във всеки случай, а законосъобразно проучване и мотивирано произнасяне след надлежно заявление. Прекратяването на преписката при липса на нарушение не отнема възможността за бъдещо заявление и последваща защита и не използва правомощието за чужда на закона цел.

С оглед извършената служебна проверка по всички основания на чл. 146 АПК и задължителните указания на ВАС жалбата срещу т. 1 от Решение № Ж-761/13.08.2025 г. следва да бъде отхвърлена.

При този общ изход на основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на КЕВР следва да се присъди своевременно поисканото юрисконсултско възнаграждение определено в минималния предвиден размер от 102,26 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 159, т. 1 и чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на И. С. К. от [населено място] срещу т. 2 и т. 3 от Решение № Ж-761 от 13.08.2025 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 9879/2025 г. по описа на Административен съд – София-град в тази част.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. К. от [населено място] срещу т. 1 от Решение № Ж-761 от 13.08.2025 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА И. С. К., [населено място], [улица], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента).

Решението в частта, с която жалбата е оставена без разглеждане и производството е прекратено, има характер на определение и може да бъде обжалвано с частна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението в останалата част може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 138, ал. 3 АПК препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: